

at al Tandlægevirksomhed kun er en Del af den almindelige Lægevirksomhed, og at der ikke gives Tandlægerne nogen som helst Beføjelse til under deres Virksomhed at medtage nogen som helst Behandling af almindelige Sygdomme. Der gjaldt det altsaa om — det er ogsaa bestemt ved den nuværende administrative Praksis — at finde en Formel for Begrænsningen af Tandlægevirksomheden, som svarede til Nutidens Forhold og til det Krav, som man fra Tandlægernes Side maatte stille for at kunne udøve Virksomheden paa den Maade, som Nutiden fordrer, hvilken er en ganske anden end den, som tidligere Tider fordrede, idet Hovedformaalet og det, som er Tendensen i hele Tandlægeskolens Undervisningsvirksomhed, nu er at konservere Tænderne i Modsætning til, at det i tidligere Tid var at trække Tænderne ud og erstatte dem med kunstige.

Denne nye Form, som ikke i Principet afviger fra det, som er fastsat ved den nuværende almindelige Praksis, indeholdes i Lovforslagets § 3. Jeg skal blot fremhæve, at den Tandlægevirksomhed, som Tandlægerne er berettigede til at udøve under de givne Forudsætninger og Betingelser, ikke indskrænker sig til lokal Behandling af Tandsygdomme, men ogsaa omfatter Behandling af Sygdomme i Mundslimhinde, Tandkød og Kæber, som staar i direkte Forbindelse med Tandsygdomme, og som er godartede. Her er der naturligvis den Vanskelighed ved Formuleringen, at det beror paa et Skøn, baade hvad der staar i direkte Forbindelse med Tandsygdomme, og om en Sygdom i Mundslimhinde, Tandkød og Kæber er godartet. Men i den Henseende har Medicinalkommissionen følt sig fuldstændig beroliget ved, at det vitterligt er en Opgave for Tandlægeskolen særlig at sætte Eleverne ind i den Grænse, som her drages for dem, mellem godartede og ondartede Sygdomme i Tandomgivelserne.

Det er altsaa en Hovedbestemmelse, som er blevet noget udførligere ogsaa med Hensyn til Behandlingen af Tandsygdomme, idet der fremdrages en Række af Eksempler paa, hvad der er Tandsygdomme. Dette har Betydning overfor Udøverne af den fri Næring, som ikke er Behandling af Sygdomme, men den haandværksmæssige Tildannelse og Indsættelse af kunstige Tænder fra de saakaldte Tandteknikeres Side, til at forklare dem, hvad der hører ind under Sygdommes Behandling, som de ikke er berettigede til, og hvad der er

den fri Virksomhed, som de er berettigede til, fordi det ikke er Kvaksalveri, ikke Indgriben i en Behandling af nogen Sygdom.

Dette er, som sagt, den egentlige Kærne eller Hovedbestemmelse i dette Lovforslag. Paa den anden Side erkendes fuldt ud og skal erkendes fra Tandlægernes Side, ligesom det er en given Sag, Lægernes almindelige Ret til at behandle Sygdomme, at de, der har underkastet sig Prøven ved Universitetet og har den lægevidenskabelige Embedseksamen, naturligvis vedbliver at beholde deres Ret til ved Siden af Tandlægerne at behandle alle mulige Tandsygdomme i videste Udstrækning. Deri sker der ingen Begrænsning, og de kan ogsaa vedblivende fremhæve sig som Specialister i Tandsygdomme, uden at der i den Henseende lægges dem nogen Hindring i Vejen. Kun har man ment, og Lægerne i Medicinalkommissionen har bøjet sig derfor, at de ikke maatte betegne sig som Tandlæger eller betegne deres Virksomhed som Tandlægevirksomhed for ikke at vildlede Almenheden. Til Navnene Tandlæge og Tandlægevirksomhed, til de blotte Navne knytter der sig Forestillingen om, at den Undervisning, vedkommende har gennemgaaet og tilegnet sig, er den, som kun bydes paa Tandlægeskolen. Denne Ret til at betegne sig som Tandlæge, som alene er en Eneret til en Betegnelse, ikke en Eneret til en Udøvelse, kan den almindelige Læge ikke opnaa uden at have underkastet sig den særlige Tandlægeeksamen eller en dertil svarende Eksamen, efter hvad Sundhedsstyrelsen maatte fastsætte.

Et tredje og vigtigt Punkt i Lovforslaget er dets Tendens til at beskytte Almenheden mod de utilbørlige, urigtige og skadelige Reklamer, der flourer paa dette Omraade som paa andre. Paa det almindelige Handelsvareomraade har man søgt at komme dem til Livs og er, saa vidt jeg ved, kommet dem til Livs ved Loven om urigtig Varebetegnelse. Den har ikke taget særligt Hensyn til alt, hvad der vedrører Lægevarer, Lægemedler og deslige, men det har man derimod i vid Udstrækning gjort ved en Bestemmelse i Apotekerloven af 1913, hvorefter Sundhedsstyrelsen kan forbyde Reklamer, der vildleder Publikum med Hensyn til Betydningen af Midler, der skulde være egnede til at forebygge eller helbrede Sygdom, naar de er urigtige eller skadelige eller i Formen utilbørlige. Paa dette Felt er man gaaet videre i Lovforslaget, idet særlig Bestemmelsen i § 7, 2det Stykke, fremhæver, at „Sundhedsstyrelsen er be-